

Dékity Márk

Gyermekkorom csónakja

(Emlékezés apámra)

A part menti lépcsőhöz támaszkodva bóbiskolt a fehér kishajó. Dudájának hangja szerteiramlott, visszhangozva trillázott a Sugovica mentén. Már sokat hallottam a városról, a mellette hömpölygő Dunáról, a ligetek és erdők dúsgazdagságáról, a számtalan kisebb-nagyobb mellékágról viszont annál kevesebbet. A hajó orránál ácsorogva gyönyörködtem a napsütéses bácskai tájban, a tajtékozó hullámokban és a gyöngyöző vízcseppekben, amelyek tarka színorgiává kavarodtak a szivárvánnyal. Mögöttünk a pizkosszürke vízfelületen a folyó távolból ideszűrődő kék színével táncra perdülve egymás hegyén-hátán tülekedtek a széles vízbarázdák.

A dunai hajósok kékesszürke egyenruhájában feszítve, szétterpesztett lábakkal ott állt a kormányos, aki hatalmas tenyerével a kormányrudat fojtogatta, így tartva a meghatározott irányt.

Az ünnepélyes némaságot megtörte a motor hangos csukladozása, meg néhány ott keringő sirály, az örökös útítársak, akik a magasból alápörögve beleszédültek a mélybe, ügyes mozdulattal derékon csípve a víz felszíne közelében ficáncoló halakat. A halászcsónokok elpilledve tespedtek a kikötőhidak szegélyén, bennük kézzel kötött hálók szunnyadtak varsák és kátránnyal bemázolt bárkák társaságában. E partszegélyt a bajaiak Rezetnek

hívják. A kishajó csak egy lélegzetvételnnyire kötött ki, hogy megszabaduljon élő terhétől. A bokrokkal teletűzdelt, meredek, latyakos parton jámbor halászsok jelentek meg. Napbarnította, szélcserezett arccal, segítőkészen nyújtották felénk evezőktől megkérgecsedett, meleg kezüket. A kotlák üresen tátongtak a nádtetők alatt, ahol szokás szerint csípős halászlé meg csusza, paprikás és egyéb ínycségek kerültek terítékre. Tekintetemmel szeretettel körbejártam a vízi iparosok szerszámain, és a legjobban az evező szűrt szemet. Szinte hangosan csalogatott, hogy együtt búvárkodjunk a hosszú fekete csónokok dereka mellett. Úgy éreztem, valami sós íz kúszik a torkomra, s a mélabú csábítva vonzott apám halászkunyhójának elkorhadt, nádtetős eresze alá. Hajdanában, kora pirkadatkor, együtt lestük a nagy pillanatot, amikor a langyos ködöt átdöfték az első napsugarak, hogy hajnalhasadással jelezzék a munkanap kezdetét a Duna-ág szögletében.

Egy pillanatra eleveztem gyermekkorom csónakjában. Miközben újra kikötöttünk, ősi ösztönnel tört rám a vágy, hogy odakiáltsam: „Isten veled, Öreg! Isten veled, Apám!”

Mellettünk ismét felsussantak a hullámok, miközben magunk mögött hagytuk a mozdulatlant, az üvegsima rezéti vízfelületet, amelynek halászhai valamikor apám cimborái voltak.

Bede Béla fordítása

Hír vagyok

Szüntelenül bűgő
 hír vagyok
 és valahányszor
 valaki megérint
 gyengéden, lágyan,
 a szépség érzésével,
 átváltozom dallá
 és szüntelen
 édesen vágyakozó énekké.
 Csupán csak annyit
 szeretnék megkérdezni,
 vajon van-e valaki
 aki mindazt, ami belőlem támad,
 ami belőlem árad - - -
 nem idegen-é számára
 ez az én ritmusom?!

Csuka Zoltán fordítása

Baranya, te drága!

Dimbes-dombos Baranya, te drága!
 Díszöved a Duna jobbik ága.
 Díszköntösöd: gazdag mezők, rétek,
 Gyönyörű vagy, beh szívesen nézlek.

Fejkoszorúd tán a legszebb éked,
 Erdők, szőlők díszítenek téged.
 Sokác szívek leggyönyörűbb vágya,
 Aki látott, nevedet is áldja.

Dimbes-dombos Baranya, te drága!
 Sokác fiúk-lányok boldogsága!
 Tambura szól, hullámzik a kóló,
 Talpuk alatt még a föld is forró.

Kormos Sándor fordítása